

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **I. A.**, zast. Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem, se sídlem Purkyňova 6, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 8. 2018, č. j. OAM-105/LE-LE05-P15-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 11. 2018, č. j. 61 Az 31/2018 - 39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátovi, se sídlem Ostrava, Purkyňova 787/6, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši celkem 3.400 Kč. Tato částka bude zástupci žalobce vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

[1] Krajský soud v Ostravě shora označeným rozsudkem zamítl žalobu proti v záhlaví uvedenému rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto tak, že žalobci se neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

[2] Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, jejíž přijatelnost spatřuje v posouzení, zda lze v současné době hodnotit Uzbekistán jako obecně bezpečnou zemi, v níž nehrozí nebezpečí vážné újmy osobám, které se do Uzbekistánu vracejí po skončení nelegálního pobytu v zahraničí. Žalovaný se s touto otázkou řádně nevypořádal, jelikož pouze odkázal na údajnou změnu poměrů po smrti diktátora Karimova, přičemž krajský soud jeho rozhodnutí potvrdil.

[3] Stěžovatel se domnívá, že nástupem nového prezidenta Šavkata Mirzijojeva nedošlo k zásadní změně situace v oblasti lidských práv. Zpráva Amnesty International za rok 2016 pokrývá rovněž část roku po úmrtí dosavadního prezidenta Karimova, a z toho důvodu nelze podklady rozhodnutí shromážděné žalovaným chápat jako dostatečné. Stěžovatel především poukazuje na to, že při svém eventuálním nuceném návratu do Uzbekistánu

se v žádném případě nemůže spoléhat na to, že by byl příslušnými úřady chápán jako „nezávadová“ osoba, a to již z toho důvodu, že se jedná o osobu, která byla fakticky vypovězena z území Evropské unie a logicky tedy na ní lpí podezření z eventuální islamistické inklinace, což je v Uzbekistánu dostatečným důvodem pro nezákonné stíhání a věznění naplňující podmínky vážné újmy.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhuje kasační stížnost zamítnout.

[5] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal podmínky pro řízení o kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s., přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[6] Před zahájením meritorního přezkumu věci se však Nejvyšší správní soud musel zabývat otázkou přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany pro nepřijatelnost, pokud tato stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[7] Vymezením institutu nepřijatelnosti a výkladem konceptu přesahu vlastních zájmů stěžovatele se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturu odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[8] V posuzovaném případě Nejvyšší správní soud shledal, že žádná z těchto podmínek nebyla naplněna, a kasační stížnost je proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelná.

[9] Nejvyšší správní soud konstatuje, že otázka, zda lze Uzbekistán obecně hodnotit jako bezpečnou zemi, není pro posuzovanou věc relevantní. Žalovaný totiž nezamítl žádost stěžovatele o mezinárodní ochranu dle § 16 odst. 2 zákona o azylu, tj. z důvodu, že přichází z bezpečné země původu. Žalobou napadeným rozhodnutím naopak věcně a konkrétně posoudil azylový příběh stěžovatele a shledal, že na něj nedopadá žádný zákonný důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Krajský soud se otázkou nebezpečí hrozícího stěžovateli v případě návratu zabýval, přičemž ve shodě s žalovaným odkázal na informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 22. 11. 2017, podle níž „*dle aktuální legislativy žádný postih či nebezpečí neúspěšným žadatelům o mezinárodní ochranu v zahraničí nehrozí; uzbecké orgány výběrově vyslyšejí navracející se osoby, avšak ekonomičtí či studijní*

pokračování

migranti je obvykle nezajímají.“ Zde je třeba podotknout, že stěžovatel opustil zemi původu výlučně z ekonomických důvodů (chtěl si vydělat na úhradu dluhu u banky). Naopak tvrzení, že v Uzbekistánu hrozí perzekuce osobám vracějícím se z nelegálního pobytu v zahraničí, nenachází žádnou oporu ve spise. Ze správní žaloby neplyne, že by tato informace měla být obsažena ve zprávě Amnesty International z roku 2016, jak nyní v kasační stížnosti uvádí stěžovatel, a tato zpráva ve spise založena není. Žalovaný přitom vycházel mimo jiné ze zprávy Amnesty International z roku 2018, která žádné takové informace neobsahuje. V rozsudku krajského soudu proto nelze ve vztahu k této otázce shledat žádné pochybení.

[10] Nejvyšší správní soud dále uvádí, že obecné námitky týkající se nedostatečného soudního přezkumu postupu správního orgánu při zjišťování skutkového stavu bez upřesnění konkrétních pochybení jak soudu, tak správního orgánu, byly již předmětem množství rozhodnutí zdejšího soudu, namátkou lze uvést například rozsudek ze dne 18. 1. 2006, č. j. 1 Azs 112/2004 - 61, v němž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že za situace, kdy námitky učiněné v kasační stížnosti zůstávají v rovině obecného nesouhlasu s rozhodnutím žalovaného, nelze tvrdit, že by žalovaným provedené dokazování bylo nedostatečné a skutková podstata, ze které správní orgán vycházel, neměla oporu ve spise.

[11] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost nenaplnuje žádnou z podmínek přípustnosti vymezených v usnesení č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, a ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. ji odmítl pro nepřijatelnost.

[12] Jelikož kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[13] Zástupci stěžovatele, který byl stěžovateli ustanoven usnesením krajského soudu ze dne 29. 8. 2018, č. j. 61 Az 31/2018 - 21, se podle § 35 odst. 9 s. ř. s. s přihlédnutím k § 7 bodu 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s odst. 3 a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), přiznává odměna za zastupování ve výši 3.100 Kč za jeden úkon právní služby, a to sepsání kasační stížnosti. Zástupci se dále přiznává paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč. Zástupce nedoložil, že by byl plátcem DPH. Celkem tedy náleží zástupci stěžovatele odměna 3.400 Kč, která mu bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. února 2019

Mgr. Aleš Roztočil

předseda senátu